

Chương 27

Nhất Thạch Nhị Điều

P

hương Hiểu Trúc hơi ngỡ ngàng hỏi:

- Nhân Quỷ Sầu ở đâu?

Tăng Nguyệt Hà cười nhẹ, nói:

- Ta cũng chỉ tai nghe, hoàn toàn thân chưa đến đó bao giờ, hiện tại ta đã nói cho người rồi, chẳng lẽ người không tự đi tìm hỏi lấy mà lại dựa vào người khác hay sao?

Phương Hiểu Trúc nguyên là nhận định sự mất tích của song thân là do bọn Tăng Nguyệt Hà và gia gia của cô ta gây ra. Lúc này hốt nhiên nhớ lại lúc nghe lén bọn họ ngoài bình nguyên hoang dã, nhân vì lúc đầu cự ly còn xa, mấy câu đầu không nghe rõ nội dung có thể là có liên quan đến chuyện này. Nhưng lúc này nghe ả ta nói như vậy, sĩ khí trong người trỗi lên, quyết tự mình sẽ truy tìm ra được. Lúc ấy ánh mắt lạnh lùng nhìn Tăng Nguyệt Hà rồi bỗng nhiên hừ một tiếng nói:

- Món nợ giữa chúng ta từ từ sẽ thanh toán.

Không đợi Tăng Nguyệt Hà phản ứng thế nào liền nhún người vọt ngay ra bên ngoài đi mất.

Tăng Nguyệt Hà sau khi thấy Phương Hiểu Trúc đi rồi, thở ra một hơi dài, thần sắc mang chút u sầu đứng lặng yên bất động không nói một câu nào.

Vô Trường Hạng Dục Lạc Thiết Ngưu từ đầu giờ đứng im lặng quan sát tình hình cũng nghe qua chuyện song thân của Phương Hiểu Trúc mất tích, nhưng không hiểu rõ tình thâm “thúc tẩu” giữa Phương Hiểu Trúc và Tăng Nguyệt Hà bỗng chốc biến thành như thù địch.

Trong đó điều khiến lão ta khó hiểu nhất là Tăng Nguyệt Hà tại sao biết rõ hai vị nhân gia thất tích và hiện đang ở đâu mà không có biện pháp ngăn chặn, để xảy ra chuyện này.

Lão ta là một người trực tính, trong lòng có chỗ nghi hoặc không nhịn nổi là hỏi ngay:

- Phu nhân, trong chuyện vừa xảy ra kỳ thực tại hạ không hiểu gì cả, phu nhân có thể sơ lược giải thích rõ cho ta không?

Tăng Nguyệt Hà thật là tinh nhanh giảo hoạt. Cô ta biết chuyện Phương Hiểu Trúc vừa xông vào gây náo loạn vừa rồi thế nào cũng làm cho quần hung không ít lòng sinh nghi, tất sẽ hỏi cho rõ vấn đề.

Bởi vậy vừa nghe Lạc Thiết Ngưu hỏi, cô ta làm sắc mặt khổ sở giọng nửa thật nửa giả, nói:

- Canh hai đêm vừa rồi ta và Trúc đệ đang nói chuyện phiếm, hốt nhiên phát hiện có bóng người xâm nhập vào nội phủ, khi ấy chúng ta hai người cứ nghĩ đó là Liên muội của Vương gia đến kiểm Trúc đệ nên chúng ta hoàn toàn không cảnh giới. Ai ngờ kẻ ấy lúc ẩn lúc hiện như muốn trêu đùa rồi lôi kéo chúng ta ra xa ngoài thành, lúc ấy mới thật sự không thấy tung tích đâu.

Mọi người nghe đến đó, vẻ câu chuyện như bắt đầu thu hút họ, ai nấy lắng tai nghe không chen vào câu chuyện.

Tăng Nguyệt Hà dừng lại, đưa ánh mắt liếc nhìn một lượt rồi nói tiếp:

- Khi ấy chúng ta tìm khắp chung quanh gia phủ chừng mười trượng rất kỹ nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng kẻ ấy đâu nữa, chúng ta trở lại gia phủ thì trời đã tảng sáng, Trúc đệ đến biệt viện của song thân còn ta thì vào thẳng đây, sau đó các vị đã biết rồi, tự nhiên Trúc đệ không biết trắng đen thế nào lại vào đây làm náo loạn lên, ai dè... Thật là làm trò cười cho các vị.

Cô ta nói đến đó rồi cứ thở ra, thần sắc rầu như còn nhiều ẩn tình chưa tiện nói ra.

Lạc Thiết Ngưu nghe đến đó, tròn mắt hỏi tiếp:

- Nói như vậy, phu nhân cũng không nói chuyện nhị vị lão gia mất tích sao? Phu nhân...

Đôi nhãn châu Tăng Nguyệt Hà chuyển động, cô ta biết Lạc Thiết Ngưu hỏi câu đó quả là khó trả lời nên cắt ngang lời lão nói nhanh:

- Năm trước nhân chỉ vì một câu bất đồng với đại ca liền ôm phần hận trong lòng rồi bỏ nhà ra đi khiến cho nhị vị lão gia ba năm ăn không ngon, ngủ không yên, đến sinh hoạn tật. Lần này vừa về đến nhà, hành tung lén lút, mờ ám không rõ ràng.

Nói đến đây, Tăng Nguyệt Hà đưa ánh mắt thị ý cho Huyết Y Tiên Nương.

Huyết Y Tiên Nương lĩnh hội ý cô ta ngay, bèn hòa theo nói:

- Nói đến hành vi của Tứ trang chủ thì thật là không quang minh lỗi lạc tí nào. Người như Tứ trang chủ mà lại giao hảo với Ngô Xương Dụng Vương Đức, lại còn làm như không quen biết, khiến ta bị một vố lửa.

Nghe đến đây, mọi người nhớ đến cảnh hôm trước khi Vương Đức gặp Phương Hiểu Trúc, mọi người trong lòng đều cảm thấy lúc đó Phương Hiểu Trúc hành vi thật có chỗ bất minh, đáng ngờ.

Tăng Nguyệt Hà theo dõi, thấy mọi người bắt đầu tin vào lời mình, bèn diễn tuồng thêm, nói:

- Lúc đầu ta cứ nghĩ Tứ trang chủ là người lãng bạc hồi đầu phục thiện, vì thủ túc tình thâm lập ý muốn thanh toán cho nó nên đã dẫn quý vị tiền bối đến đây để bồi dưỡng giáo dục, các vị tiền bối không phải là đã nhận một lễ của y rồi hay sao?

Nói đến đây lại thở dài não ruột vẻ mặt u buồn, mọi người nhìn thấy không khỏi não lòng, ý nghĩ ai nấy đều hướng về cô ta.

Lúc ấy Tăng Nguyệt Hà ngưng lại, gọi tiểu tì mang trà ra thiết đãi khách, sau một tuần trà, Tăng Nguyệt Hà nói tiếp:

- Thật không ngờ Phương Hiểu Trúc thâm tâm lại chứa đầy quỷ tính, ra bên ngoài học võ ngoại đạo tà giáo, khiến cho chúng sinh phải một phen khổ như thế này.

Cô ta dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nếu nó không nóng cấp mà ra tay động thủ để lộ hành tung thì chúng ta còn bị nó che mắt. Lúc này chỉ vì ta không biết thực học của nó như thế nào khiến cho Mã lão tiền bối và Tiên Nương gặp chuyện không hay...

Mã Như Long nghe đến đó then thùng không dám ngẩng đầu lên.

Huyết Y Tiên Nương thì như không cần để ý đến, cười nhạt nói:

- Tứ trang chủ thật võ nghệ tuyệt đẳng, xuất thân từ Thiên Môn Phái, nếu Tứ trang chủ mà còn ở đây thì thật là một trợ thủ đắc lực.

Tăng Nguyệt Hà liếc xéo Huyết Y Tiên Nương một cái, ánh mắt tựa cười mà không phải cười, nói:

- Tiên Nương biết thế nào là Thiên Môn phái. Chẳng qua nó tùy khẩu mà nói đại vậy thôi.

Huyết Y Tiên Nương nghe vậy hòa theo nói:

- Đúng đó, ta từ trước đến nay chưa hề nghe nói qua thế nào là Thiên Môn phái, thật là nó lừa rồi.

Lúc ấy trong phòng trừ huynh đệ họ Hồ Phong Lâm Song Tiên một điếc một câm, người điếc thì nói được mà nghe không được, người câm lại nghe được mà không nói được, họ không tham gia bàn luận gì cả, còn lại tất cả mọi người đều tham gia nghị luận chuyện có hay không có môn phái Thiên Môn, phải một lúc sau mọi người đều mới đồng ý cho rằng trong võ lâm tuyệt không hề có Thiên Môn phái.

Tăng Nguyệt Hà chờ cho khi tiếng nghị sự giảm hẳn mới bắt đầu nói tiếp:

- Sau khi nó trở lại gia phủ, ta nhận biết có những hành vi tâm tính quái dị nên ngầm theo dõi, quả nhiên phát hiện ra nó lần này trở lại gia phủ là theo chỉ thị của người khác, muốn phá hoại ta.

Cô ta dừng lại một lúc, thở dài nói tiếp:

- Ta tuy vậy cũng không để lòng trách móc, không ngờ lại xảy ra chuyện hồi hôm. Nó muốn nhân đó triệt thoái ta nên lộ hết hành tung, ý nó là quá rõ ràng là muốn trục xuất ta ra khỏi Tứ Tú Trang này.

Ngũ phong dừng lại, cô ta nhấp một ngụm trà rồi chậm rãi nói tiếp:

- Theo đó mà nói, ta thân phận chỉ là dâu, lại thêm phu quân ta đang lúc này vắng nhà, ta muốn nhượng nó một bước,...

Cô ta nói đến đó mặt tỏ ra u buồn như có ý đợi chờ.

Quả nhiên La Thủ Thư Sinh Âm Sầu cười giọng trầm lãnh nói:

- Lời phu nhân sai rồi.

Đôi mày Tăng Nguyệt Hà hơi nhíu lại:

- Âm tiên bối có gì chỉ giáo?

La Thủ Thư Sinh nói:

- Nếu phu nhân đi thì e rằng Tứ Tú Trang lập tức mai danh trên giang hồ. Lúc ấy phu nhân nói thế nào với đại trang chủ?

Tăng Nguyệt Hà trong lòng cảm kích liền nói:

- Ta cũng chỉ vì chuyện này mà nghĩ đã lâu nhưng Tứ trang chủ cố chấp thành tính, nhiều lần đã bày tỏ lòng mình vẫn không được. Ta và Tứ trang chủ

trình thâm thủ thức, nếu bây giờ phủ tay mà đi như vậy có kẻ xấu tâm nhân lúc này mà phá hoại luôn thanh thế gia trang này há không phải tiểu sinh đại sự sao. Ái dà... nếu như nó cải tâm tính thì đó cũng là lần tạo hóa thứ hai.

Huyết Y Tiền Nương phụ họa theo:

- Tâm ý phu nhân thật là quảng đại, Tứ trang chủ như vậy mà vẫn phát tâm vị tha độ lượng. Tứ trang chủ phải hồi đầu phục thiện với phu nhân mới phải.

Lại nói Vô Trường Hạng Dực đối với Phương Hiểu Trúc có những ấn tượng tốt, lại nghĩ trong đầu Phương Hiểu Trúc đơn độc một mình đến Nhân Quỷ Sầu hẳn là gặp không ít hiểm nguy, lúc ấy thần sắc biểu hiện sự lưỡng lự, nói:

Phu nhân, tại hạ kiến thức thiển cận nhưng Nhân Quỷ Sầu ấy nghe qua không phải chốn thiện lương.

Tăng Nguyệt Hà thần thái thông dong:

- Nói đến Nhân Quỷ Sầu ấy...

Cô ta nói đến đó, quay đầu lại Phong Lâm Song Tiên nói:

- Nhị vị lão tiên bối ẩn thân gần Nhân Quỷ Sầu ấy, hẳn là có chỗ tường tận, xin nhị vị tiên bối chỉ giáo cho.

Vị cầm trong bọn Phong Lâm Song Tiên là Lý Hữu nghe được nhưng nói không được dùng tay biểu thị lại lời nói của Tăng Nguyệt Hà, vị điếc là Hồ Lý Tả nghe hiểu ngay bèn cười kha kha nói:

- Phu nhân kiến văn quảng bác, lão hủ thật khâm phục.

Hai huynh đệ họ nhân vì nghe và nói phải bổ sung cho nhau nên rất bất tiện, bởi vậy rất ít nói. Lúc này nghe Tăng Nguyệt Hà bỗng nhiên hỏi đến, cho đó là chuyện vinh dự, nên lúc ấy tiện miệng khen cô một câu.

Tăng Nguyệt Hà cười nói:

- Tiên ông quá khen.

Vị cầm Hồ Lý Hữu lại dùng tay biểu ý chuyển lời Tăng Nguyệt Hà, vị điếc hiểu ý khuôn mặt rạng rỡ, ho khan một cái, bấy giờ ra vẻ quan trọng, nói:

- Nhân Quỷ Sầu nói xa thì không xa, bảo gần thì cũng không gần. Nó nằm trong Ô Môn sơn, nhân vì địa thế hiểm trở, lại có một dòng suối dọc chảy ngang qua nên Nhân Quỷ Sầu không kẻ nào muốn ngụ cư tại đó.

Lão dừng lại gật gật đầu về thích thú nói tiếp:

- Nhân Quỷ Sâu không lưu cư kỳ thể cũng chưa đủ nói đến chữ sâu, mà chữ sâu phát sinh nhân vì tại đó có một loại thú độc, chỉ cần người hay súc vật chạm đến thì thần tính mê loạn, phát sinh ra một cảm giác lưu luyến để rồi chung thân không còn muốn rời khỏi thâm cốc nửa bước. Chính vì điều này mà không có người nào dám bước vào.

Vô Trường Hạng Dực nghe đến đây trong lòng cả kinh nói:

- Nói vậy thì Tứ trang chủ gặp phải độc thảo thì không thể trở ra được nữa sao?

Tăng Nguyệt Hà bồng cười nói:

- Không đến nỗi như vậy, mê hồn đó tuy thật là lợi hại nhưng cũng có giải dược để giải. Đến lúc đó ta tự nhiên tất có giải pháp.

Cô ta vừa dứt lời, đột nhiên từ trong phòng khách một làn phiêu phong nổi lên, có một bóng người từ đó theo ô cửa gió lướt vào.

Khi người đó dừng chân lại trước mặt mọi người mới thấy rõ đó chính là Vương Ngọc Liên.

Wương Ngọc Liên vừa dừng chân, xĩa ngay vào mặt Tăng Nguyệt Hà, nói:

- Tăng Nguyệt Hà, tâm địa ngươi thật là độc ác.

Tăng Nguyệt Hà hơi ngớ người ra rồi lại cười nói:

- Liên muội không nên hiểu nhầm, tẩu tẩu chỉ có ý thanh toàn cho Trúc đệ muốn nhân đó mà rèn luyện hỏa khí cho nó, đối với Trúc đệ hoàn toàn bách lợi mà không có hại.

Nguyên Vương Ngọc Liên trong lòng có phần hận Phương Hiểu Trúc, nhưng càng giận thì lại càng không yên tâm khi cô ta rõ tâm địa của Tăng Nguyệt Hà. Bởi vậy cô quyết định ngấm trở lại Phương gia xem xét tình hình.

Nhưng không may khi cô ta đến đây đầu hôm thì không thấy Phương Hiểu Trúc, cũng không biết được hậu viện phát sinh ẩn biến, đến sáng sớm hôm nay khi cô ta đến thì khách phòng có náo sự, cô ta lén ẩn thân nghe ngóng hết chuyện giữa Tăng Nguyệt Hà và Phương Hiểu Trúc.

Khi ấy nhìn Phương Hiểu Trúc bỏ ra ngoài lòng đã có ý theo nhưng khi thấy Tăng Nguyệt Hà thái độ mờ ám nên quyết định nán lại theo dõi Tăng Nguyệt Hà và lũ người này có thái độ thế nào đối với Phương Hiểu Trúc.

Không ngờ lúc này lại nghe Tăng Nguyệt Hà có âm mưu thâm độc như vậy, thì trong lòng cô ta bốc lên, không dần được nhanh chóng đứng cản ở cửa ra vào.

Lại nói Tăng Nguyệt Hà lớn tiếng với Ngọc Liên, thuộc hạ cô ta đã có người nhanh chóng đứng cản ở cửa ra vào.

Ngọc Liên hiện thân chỉ là muốn giáo huấn cho Tăng Nguyệt Hà một bài học, nhưng lúc ấy nghĩ lại muốn cấp báo cho Phương Hiểu Trúc biết được quỷ kế của Tăng Nguyệt Hà để chàng khỏi đến Nhân Quỷ Sầu.

Nghĩ đến đó, cô ta không đáp lời Tăng Nguyệt Hà mà xoay người hướng cửa bước đi, không ngờ lại có người đứng sẵn cản đường. Cô ta liền đưa hai tay gạt người cản đường mà đi.

Tăng Nguyệt Hà vì biết Ngọc Liên đã trúng Chế Tâm thuật của gia gia mình, biết cô ta dù thế nào cũng đã thành người sai khiến bởi ám thị của gia gia, nên lúc này cũng không muốn làm khó Ngọc Liên, bèn lên tiếng:

- Liên Muội là người của ta, các vị cứ cho cô ta đi, cô ta thực không phải giận ta đâu.

Hai người cản đường nghe vậy liền tránh sang một bên.

Vương Ngọc Liên cười nhạt rồi đi ra bên ngoài.

Tăng Nguyệt Hà bỗng nói với theo:

- Liên Muội nếu muốn cản Trúc đệ thì tốt nhất nên đọc theo Chỉ Giang đến thẳng Quý Dương thì sẽ nhanh và đỡ tốn nhiều công hơn.

Khi nói đến đó thì Ngọc Liên đã khuất dạng ngoài phủ.

Tăng Nguyệt Hà quay lại nhìn qua lần lượt những người trong phòng nói:

- Theo quý vị tiền bối, chuyện nhị nhân gia thất tích bây giờ nên như thế nào?

Tất cả mọi người đều im lặng, không muốn đưa ra ý kiến đầu tiên, hiển nhiên bọn họ trong lòng ai cũng biết nội tình chuyện này vừa phức tạp vừa có tính nghiêm trọng nên cũng không muốn vội vàng để rước phiền hà vào thân.

Một lúc sau vẫn chưa có ai lên tiếng, Tăng Nguyệt Hà là người tâm cơ tinh nhanh nhìn thấy bọn họ im lặng như vậy cũng đoán được nội tâm của họ nên nhìn La Thủ Thư Sinh Âm Sầm vẻ khích lệ hỏi:

- Âm tiền bối thấy thế nào, xin cho văn bối chỉ ý?

Âm Sầm trầm tư giây lát rồi cũng lắc đầu nói:

- Trong chuyện này hiện tại chúng ta chưa nên phán xét thế nào mà trước hết chúng ta nên đến biệt viện xem qua hiện trường một lần kỹ lưỡng rồi sau đó mới bàn luận tiếp. Theo thiển kiến của tại hạ thì với tài trí của phu nhân và kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ của các lão huynh tất có thể nhận ra đầu dây mối nhợ chuyện này.

Tăng Nguyệt Hà tỏ vẻ đồng tình nói:

- Lời Âm tiên bối nói phải, chúng ta nên làm như vậy.

Nói rồi, dẫn đầu đoàn quần hùng ở phòng khách đi về hướng biệt viện.

Khi Tăng Nguyệt Hà bước đi thì Âm Sầm định tranh tiến bước theo là người thứ hai.

Tam Tuyệt Kiếm bấy giờ trong lòng còn uất ức chuyện bị Phương Hiểu Trúc đả bại, thấy La Thủ Thư Sinh chỉ một lời khua môi múa mép lại được lòng Tăng Nguyệt Hà đã lên mặt tự cao, tâm đầu bất giác nổi giận hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Âm huynh xin hãy đi chậm, đi thế chưa phải là người đâu.

Âm Sầm không bàn cãi gì, chân bước, miệng giễu cợt nói:

- Nộ khí trong người Mã huynh vào hết người đệ rồi sao.

La Thủ Thư Sinh bỗng nhiên đi được mấy bước nhún người vọt lui đứng trước mặt Mã Như Long, cười nhạt nói:

- Ngân Giang Cổ kiếm của Mã Lão huynh ta đã biết qua rồi.

Lão ta vừa nói dứt lời vừa đưa mắt lên trần nhà nơi mà lúc nãy kiếm của Mã Như Long cắm vào, hiển nhiên trước đó Mã Như Long đã thu kiếm lại, nhưng lỗ hổng do kiếm đâm vào thì vẫn còn y nguyên.

Tam Tuyệt Kiếm Mã Như Long nghe đến đó không chịu nổi thái độ khinh bỉ của lão ta trong nháy mắt Ngân Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ. La Thủ Thư Sinh tay nắm chiếc quạt xếp bằng thép có tên là Thiết cốt đại la phiến, cứ xò ra gập vào, mặt hểnh lên trông thật ngạo mạn.

Tăng Nguyệt Hà khi ấy thấy có chuyện ồn ào bèn bước lui, nói:

- Nhị vị không nên sinh hiềm khích nhau, tổn thương hòa khí.

La Thủ Thư Sinh là người đối với Như Nguyệt Hà rất khiêm cung thuận phục, khi nghe Tăng Nguyệt Hà nói vậy, không do dự, nói ngay:

- Phu nhân nói phải, ta không cần để ý người nữa là xong.

Tam Tuyệt Kiếm càng thêm nộ khí nhưng đứng trước mặt Tăng Nguyệt Hà, mà nàng đã nói vậy nên cũng nén giận im lặng không nói gì thêm.

Tăng Nguyệt Hà nhìn hai người rồi nói:

- Thôi, chúng ta đi.

Nói rồi dẫn đầu đoàn người đi, đi cuối cùng là Phong Lâm Song Tiên, Thiên La Thủ Chấn Khuê và Tam Tuyệt Kiếm Mã Như Long.

Khi cả bọn vào đến biệt viện của Phương Âm Thần, phân nhau quan sát kỹ, chuyện xích mích vừa xảy ra hầu như đã quên. Nhưng Mã Như Long trong lòng vẫn thấy bất cam, chỉ đứng lơ là nhìn lấy lệ, nhưng trong lòng nộ khí không hề giảm, hễ một lần nhìn thấy bản mặt của La Thủ Thư Sinh là cứ như muốn hạ sát ngay.

Một hồi sau, khi ấy mọi người vừa xem xét vừa bán tán to nhỏ, Mã Như Long trong lòng bỗng nảy sinh ý, nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, đột nhiên cả người vọt lên không nhằm hướng phủ ngoại phòng đi vào, không thềm nói với ai lời nào.

Thiên La Thủ Triệu Chấn Dương là người có vẻ đồng cảm với Tam Tuyệt Kiếm, lúc này mọi người đều thấy nhưng vẫn mặc nhiên, nhưng Thiên La Thủ vội vàng cất tiếng gọi:

- Mã huynh...

Tăng Nguyệt Hà cười nhạt nói:

- Để cho lão ta đi cũng không sao.

Tam Tuyệt Kiếm Mã Như Long đi rồi, mọi người lại tiếp tục tìm kiếm.

Lại nói, Phương Hiểu Trúc lúc vào đây thấy song thân không có, lại thêm đồ đạc lộn xộn, lúc ấy trong lòng chàng vì nghĩ đến sự an nguy của phụ mẫu nên trong đầu bấn loạn, không kịp bình tĩnh để xem xét kỹ lưỡng trong biệt viện này, bởi thế không nhận ra điều gì đáng ngờ trong chuyện này.

Lúc này những người đang lục soát kiểm tra đều là những người ngoài cuộc, duy chỉ có Tăng Nguyệt Hà. Họ đều là những người từng trải có kinh nghiệm nên cũng không khó khăn để nhận ra ngay hiện trường này chỉ là một việc sắp đặt tính toán mà tuyệt không phải đã từng xảy ra một cuộc ẩu đả.

Nếu như vậy trong chuyện này là do ai sắp đặt? Tăng Nguyệt Hà hay Phương Hiểu Trúc. Điều này không dễ lý giải.

Mặc dù trong lòng ai cũng biết, nhưng ai cũng không tiện nói ra, thỉnh thoảng chỉ là những cái nhìn nhau đầy ngầm ý.

Đúng lúc ấy, bỗng nghe Huyết Y Tiên Nương từ bên ngoài reo lên:

- Có đây rồi, bọn họ để lại một mảnh giấy.

Tăng Nguyệt Hà chưa ra khỏi phòng đã nghe thấy tiếng Vô Trường Hạng Dục nói lớn lên:

- Trên giấy viết thế nào? Hãy đọc ra xem.

Giọng Huyết Y Tiên Nương the thé:

- Ta mà biết chữ thì đã tốt rồi.

Tăng Nguyệt Hà không chậm một giây, lướt người ra ngoài, đón lấy mảnh giấy trên tay Huyết Y Tiên Nương, vừa xem qua thần sắc nàng chợt biến, trên mặt đánh lại như băng.

Mọi người thấy vậy đều hơi ngớ người ra.

Vô Trường Hạng Dục là người trực tính, nghĩ là nói ngay:

- Phu nhân, trên giấy viết gì thế.

Tăng Nguyệt Hà âm ừ trong họng, giọng lúng túng đáp:

- Không có gì.

Nói rồi nhanh chóng xếp giấy lại cất vào người.

- o O o -